

BABAMIN HİKÂYESİ

E. Zeynep ÖZTÜRK

BABAMIN HİKÂYESİ

E. Zeynep ÖZTÜRK

Kapak Tasarımı

E. Zeynep ÖZTÜRK

Mizanpaj

Fatih KIRMIZIGÖZ

Editör

Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

1. Basım, Mart 2026

ISBN

978-625-8638-21-9

Yayınevi

Tenha Yayınları

Alpaslan mah., Besmele sok., no 10,

Nurşen apt., kat 4, daire 10,

Meram/Konya

05386685449

www.kitapincele.net

Baskı

Vadi Grafik Tasarım Ve Reklamcılık Ltd. Şti.

İvedik Org. San. 1420. Cad. No: 58/1

Yenimahalle/Ankara

Tel.: 0312 395 8571

Sertifika No: 47479

Teşekkür

Bu kitabın her satırında bir emeğin, bir nefesin, bir omzun izi var. Yazdığım hikâyenin ağırlığını taşıırken bazen duraksadım, bazen yavaşladım; ama hiçbir zaman yalnız hissetmedim. Çünkü yanımda, en zor anda bile elimden tutan iki insan vardı.

Her şeyden önce, hayat yolculuğunun her adımında yanımda olan can yoldaşım Ozan...

Bu kitabın adı “Babamın Hikâyesi” ama aslında bu kitap biraz da bizim hikâyemiz oldu. Sabırla bekleyişlerin, sessizce omuz verdiği gecelerin, bir tebessümünle içimdeki yükleri hafiflettiğin anların olmasa bu satırlar tamamlanamazdı. Yüreğime en çok güvenen, hevesimi her seferinde yeniden büyüten sen oldun. İyi ki varsın, iyi ki yanımdaydın. Bu yolculukta attığım her adımda payın var; bunu bil istedim.

Ve sevgili dostum Figen...

Bu kitabın ilk okuru, ilk tanığı, ilk aynası...

Sayfaları titizlikle okuyup her cümlenin içine kalbinle dokundun. Yargılamadan, eksiltmeden, yalnızca inanarak... Güvenin, cesaret veren sözlerin ve “Sen yaparsın” diyen sesin benim için anlatılamayacak kadar kıymetliydi. Beni ben yapan şeylerden biri, senin gibi bir dostun varlığı.

Bu kitap, sadece bir hikâyenin değil, sevginin, inancın, dostluğun ve dayanışmanın izlerini taşıyor.

İkinize de gönülden teşekkür ediyorum.

Bu satırları yazarken içimde tek bir duygu var:

İyi ki varsınız...

E. Zeynep ÖZTÜRK

BABAMIN HİKÂYESİ**1**

Meraba efendim.

Meraba.. Merhaba..

Bulduğum yerde insanlara böyle sesleniriz. Bulduğum yer mi? Bir devlet dairesinin 7. katı. Devlet dairesi dediysem müsteşarlık ha. İyi adamların içindeyim yani. İyi adam ne demek? Okumuş insan, çocukları olan insanlar, birbirine merhaba diyen insanlar... daha çok sayarım. Size garip mi geldi bunlar? Ama çocukken hayalini kurduğum insanlar bunlardı ve hepsi de çok iyi adamlardı. Durun durun. Ben en iyisi size hikâyeyi baştan anlatayım.

Ben 1963 doğumlu Zeki. Anamın ilk yaşayan çocuğuyum. Yaşayan diyorum çünkü benden önce bir ablam doğmuş. Daha on altı yaşında olan anam, kendi çocukken bir gece vakti ateşlenen üç yaşındaki çocuğu Aliye'yi kendi elleriyle toprağa vermiş. Daha acısını yaşamadan bana hamile kalmış. Yeminler etmiş çocuğum yaşasın peygamberin adıyla yaşasın diye. Ben doğduktan sonra hastalanınca komşunun oğluna şifa olan hocanın evine götürmüşler. Bu sefer de hocaya yeminler etmiş, 'Hocam çocuğumu okusan, iyileşirse, yaşarsa senin adını vereceğim. Hala isimsizdir yavrum.' demiş. Ben iyileşince hocanın adı da bana Zeki olarak miras kalmış.

Zavallı küçücük anam gecesini gündüzüne katıp beni yaşatmak için elinden geleni yapmış. Küçük yaşta

kendinden on bir yaş büyük adamla evlenmesi, evladını kaybetmesi, babamın dayağı ve benim sorumluluğum yetmezmiş gibi üç çocuk daha doğurmuş. Anamın ayağını kaldırdığı yere basan, tıpkı onun gibi ezilmeye mahkûm küçücük yaşında anne olmadan anne görevi yapan Nurgül, daha yaşının kaç olduğunu bilmeden sırtına binen yükün altında ezilen Yusuf yüzlü Ömer ve kardeşliği hissedemeden ayrı büyüyen Nazan... İki erkek, iki kız, bir deli koca, bir çocuk kadın...

En küçük kız kardeşim doğduğunda ben 6 yaşındaydım. Hayatımın en güzel 6 yılını yaşamıştım. Çünkü ben çocukluğumu 6 yaşında bıraktım. Ben çocukluğumu anamı arka bahçede yıkayıp beyaz bezlere sardıklarında bıraktım. Ben çocukluğumu bana acıyan bakışlarda bıraktım. Ben çocukluğumu anamın kırkı çıkmadan babamın düğününe gittiğimde bıraktım.

Anam doğuştan kalp hastasıymış. Dört çocuk bir adamın yükü derken dayanamamış kalbi. Buna babamın gaddarlığı, dayağı da eklenince kardeşim on üç günlükken daha yirmi üçünde kapatmış gözlerini. Bizi de hayatın rezilliğine bırakmış.

Anamla hatırladığım anılarımın en keskin hali arka bahçede kadınlar onu yıkarken gizlice damdan izlediğim zamandı. Anamı toprağa gömdüklerinde başında yeni dikilmiş bir ağaç vardı. Bu ağaç yıllar sonra mezarını aradığımda bana yol gösterici oldu. Mezarın başına isimsiz dikilen levha zamanla yok oldu ama anamın başucundaki ağaç bizle birlikte büyüdü. Aradan kırk yıl geçti, tanıdım ağacı. Yaklaştım, 'Ben geldim ana' dedim. Kırk yıl sonra ben

yine çocuk oldum. Altı yaşında anamın mezarında bıraktığım çocukluğumu kırk altı yaşında anamın yanında geri aldım.

İşte size anlatacağım benim kırk yıllık hayatım. Anamın kırkı çıkmadan babamın düğününe gittiğim gün başladı hayatım.
